

Formands Tilladelse skal oplæse. Det lyder saaledes: „Jeg skal da blot i al Almindelighed henpege paa, at den Del i den slette finansielle Tilstand, som skyldes Militærlovene, kun kan paaberaabes som noget rent øjeblikkeligt, men ikke med Hensyn til Fremtidens Udsigter. For de aarlige Udgifter og for en Del af Forrentningen af de Midler, som gaa med til ekstraordinære Udgifter, er der skaffet Dækning. Jeg siger for en Del, men der vil ikke gaa ret mange Aar, inden denne Dækning bliver fuldstændig, ja, mere end fuldstændig, idet de Skattepaalæg, der ere anviste til Dækning for Militærlovene, netop ere af den Beskaffenhed, at de med Sikkerhed kunne forudses at være stigende, saaledes som den bestaaende Indtægts- og Formueskat har vist sig at være.“

Dette Afsnit af det ærede Medlems Tale — han har forinden sagt en hel Del Smigrerier til den højtærede Finansminister, og dem skal jeg ikke gentage, idet jeg foreløbig betragter dem som lidt for tidlig anbragte, jeg vil først se Resultatet, før jeg vil være med til Lovprisninger — slutter jeg mig til. Forholdet er nemlig, at Loven om en Forhøjelse af Formue- og Indtægtsskatten — foreløbig med 3 Mill. Kr., den vil jo blive større — udelukkende er givet ud fra den Forudsætning, at den er knyttet sammen med Befæstningsloven, og det følger da af sig selv, at de 3 Mill. Kr., som derved indkomme, kun kunne anvendes til den Forøgelse af de aarlige Udgifter, som vil fremkomme paa Grund af Forsvarslovene, samt til Forrentning og Amortisation af den Udgift, som skal falde en Gang for alle paa omtrent 31 Mill. Kr. Det var Hensigten med denne Skattelov, og derom er den højtærede Finansminister ikke et Sekund i Tvivl. Jeg mener derfor, det er rigtigt, naar jeg gaar ud fra, at disse Penge blive anvendte til det Formaal, hvortil de ere givne. Men jeg er ikke i Stand til af de Udtalelser, som den højtærede Finansminister derom har fremsat, at faa fuldstændig Sikkerhed for, hvorledes hans Opfattelse i saa Henseende er. Jeg har derfor ment det rigtigt at udtale den Mening, som jeg og Højre i sin Almindelighed selvfølgelig maa gaa ud fra. Jeg skal erkende, at den højtærede Finansminister paa det nuværende Tidspunkt umuligt kan svare paa alt, hvad der kan fremkomme om dette meget indviklede Forhold, før han faar den fornødne Tid til at gennemarbejde Stoffet, og da navnlig til anden Behandling, naar han vil

frem sætte sine Ændringsforslag. Der vil da sikkert blive rig Lejlighed til at skelne mellem, hvad der berettiget kan gaa ud, for saa vidt dette overhovedet er muligt, og hvad der i Henhold til den af mig opstillede Teori ikke kan gaa ud. Jeg skal derfor ikke komme nærmere ind derpaa, men har kun ment det rigtigt paa dette Tidspunkt at paakalde Opmærksomheden derfor.

Det ærede Medlem fra Æbeltoft sagde en Del smukke Ting om loyale Udtalelser og andet deslige, og jeg vil gerne være i Stand til at gentage disse smigrende Ytringer, naar det Tidspunkt kommer; men paa det nuværende Tidspunkt maa jeg tage Forbehold, og den højtærede Finansminister vil selv indrømme, at hans Tale, der angaaende visse Forhold var meget udtømmende og klar — f. Eks. med Hensyn til Kassebeholdningen og Reservebeholdningen —, paa andre Omraader ikke var udtømmende.

Sluttelig skal jeg henvende et Par Ord til det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen). Det ærede Medlem har en stærk Tilbøjelighed til at søge Klammeri med mig paa alle mulige og umulige Omraader. Jeg er ikke i Stand til at forklare mig Grunden, thi min personlige Stilling saavel indenfor mit Parti som her i Tinget kommer ikke Forhandlingerne i Almindelighed ved. Jeg indrømmer, at skønt det ærede Medlem har faaet en Del gode Gaver af Naturen, er han just ikke belastet med Vid, men det er ingen Grund til, at han i Stedet derfor skal anvende en vis Ondskabsfuldhed overfor et Medlem, som ikke ved, hvorved han har fortjent dette. Jeg siger ikke dette, fordi det ærede Medlems Adfærd generer mig synderligt, men fordi jeg ved, at det vilde genere det ærede Medlem, hvis jeg ikke kvitterede for Ondskabsfuldheden, og derfor vil jeg sige til det ærede Medlem, at det er en uheldig Vane, han der har. Jeg antager, den staar i en eller anden uheldig Forbindelse med hans tidligere Virksomhed, som var af opdragende Art, han mener sagtens, at han maa anvende sine pædagogiske Evner paa mig — Pædagogik er jo i det hele ved at komme til Hæder og Værdighed her i Tinget. Der var ellers et andet Felt, hvor det ærede Medlem kunde være mig til mere Nytte, og hvis han skulde sætte Pris derpaa, skal jeg ikke der vise mig uvillig. Han har jo stillet mig en vis Forfremmelse i Udsigt, og naar jeg faar den og for-